

Boli sme na nedeľnom obede u mojej tety. Mala som tri roky. Rodičia a ostatní dospelí sa dobre bavili. Mala som len bratrancov a to o dosť starších od seba. Začala som sa nudiť. Rozhodla som sa poprechádzať po dedine. Neviem, ak som si otvorila zavretú bránu a vybehla na cestu. Pamätám sa len na to ako sa ma starší chlapec na bicykli opýtal, či ma nezvezie domov. Asi videl, že blúdím a mám akési vyplašené oči. Odvoz som prijala a ukázala som mu na zelenú bránu a malý dom s veľkým stromom v predzahrádke. Vysadil ma a ja som vošla do dvora. Tam sa ma ujala teta, ktorá ale nebola sestra môjho otca. Bola to suseda od vedľa. Totiž ja som si pomýlila domy a ocitla som sa na nedeľnom obede u susedy mojej tety. Nedeľné šaty ostali u tety, pretože mama ma musela stále preobliekať do trička a teplákov, aby som v čistých šatách mohla cestovať späť domov v autobuse. A tak za veľkým stolom sedelo cudzie dievčatko v ufúľaných teplákoch, s čiernymi očami a vlasmi a jedlo dobrú nedeľnú polievku. Netušili, že som v susedstve na návšteve. Keďže som nemala krepsionové pančušky, lakovky a volánikové šaty ako mali všetky dievčatká v mojom veku, ktoré prišli na návštevu k známym, mali určité pochybnosti, či nie som z blízkej rómskej osady. Ale zlaté náušnice v ušiach ich vraj presvedčili, že to je dosť nepravdepodobné. Bolo mi tam dobre, všetci sa na mňa milo usmievali a núkali ma koláčikmi. To ale netušil nikto vo vedľajšom dome, kde boli na návšteve moji rodičia. Tí prežívali tie najväčšie obavy, čo je so mnou. Moja mama, pesimistka stále tvrdila, že som spadla do studne, ktorá bola odokrytá, pretože sa bežne používala. A donútila môjho otca zliezť až dole, len aby sa presvedčili, či som sa neutopila. Až po dobrej hodine strachu ich napadlo ísť sa opýtať k susede, či ma nevideli. A veľký kameň im spadol zo srdca, keď ma našli za stolom obkolesenú toľkými dospelými. Keď si mysleli, že to bolo poslednýkrát, čo sa takto vyplašili, veľmi sa mýlili. Stalo sa aj horšie. A vôbec im to nevyčítam. Pretože aj my ako rodičia sme takéto situácie zažili. A považujem to ako také nebeské zaucho, ako taký dobrotivý úder do hlavy. Pretože sa dennodenne ocitáme zoči-voči najúskočnejšiemu tajnému agentovi, ktorý je pokašiteľom všednosti. Kráča nám v päťach po celé tie roky a my to ani netušíme. Ale môžeme to spoznať. Môžeme spoznať jeho taktiku a cítiť jeho prítomnosť. Mali by sme robiť čo sa dá, aby sme ho ku sebe nepustili. Pretože jeho zámer je úskočný, jeho cieľom je pripraviť nás o to, čo je nám vzácné. Ale najprv musí zariadiť, aby nám to pripadalo ako to najvšednejšie na svete. Jeho cieľom je zlomené srdce, premárnené hodiny, roky, nenásytná túžba získať viac. Je expertom v tom ako obrať o iskru a nahradiť ju fádnosťou. Možno on vynašiel zívanie a vytvoril tón monotónnosti. A my sa ocitáme v pokúšení všednosti.

Jeho stratégia je takáto: Neukradne vám spásu. On len spôsobí, aby ste zabudli na to, aké to je tápať a blúdiť v živote. Spôsobí, aby ste si zvykli na modlitbu, až tak, že sa nebudete modliť. Služby Božie pre vás budú obyčajné a ničím výnimočné. S plynúcim časom do vášho srdca vnesie nudu, kríž Ježiša Krista pokryje prachom, aby ste boli bezpečne mimo dosahu zmeny. Tak zaboduje prvý krát. Neukradne vám domov, urobí čosi horšie. Nanesie naň povlak všednosti. Slávnostné oblečenie nahradí župan, romantiku vystrieda rutina. Na svadobné fotografie nanesie prach minulosti, až sa z nich napokon stanú spomienky na akýsi cudzí pár v inom čase. Nevezme vám deti, jednoducho len spôsobí, že budete príliš zaneprázdnení na to, aby ste si ich všímali. Tak ako to bolo v mojom príbehu, keď som mala tri, alebo v príbehu našich a vašich detí.

A šepotom nás nabáda na to, aby sme otáľali. A ono to naozaj funguje! Vždy si pomyslíme, že bude ďalšie leto, keď pôjdeme si so synom zahrať futbal, alebo nasledujúci týždeň sa s nimi budeme modliť, alebo nasledujúci mesiac pôjdeme s deťmi niekam na výlet. Alebo si ho a ju vypočujeme až zajtra.

Viete, akoby pod vplyvom tohto agenta všednosti zabudnete, že tie tváre okolo vášho stola budú onedlho už sedieť pri vlastných stoloch. A tak zostávajú neprečítané detské knihy, a nezahraté spoločenské hry a odložené lopty a odložené dobrodružné plány...a nevyužitú príležitosť. A skôr než si to uvedomíte, sa tvárička, nad ktorou ste v pôrodnici híkali, stane všednou. Tvár manželky a manžela, o ktorej sa vám snívalo bude fádna a tvár trpiaceho Krista úplne obyčajná. A ak sa niečo nezmení, tak jed všednosti otupí vaše vnímanie. Vnímanie tej zázračnosti danej chvíle. Ako obstáť proti takejto zákernej taktike všednosti? Pavol radí: pripravte sa na boj. Boj, ktorý nie veľmi viditeľný, boj, v ktorom nepočuť snád žiadne bojové pokriky. Je to tichý boj, tichý, ale neutíchajúci, zákerný zo strany nášho protivníka, ktorý veľmi cielene robí malé, ale isté kroky. A nimi nás dostáva do stavu, v akom nás chce mať. Do stavu všednosti a fádnosti všetkého, čo je vzácné v našom živote. A myslím si, že sami na to nemáme. Nemáme na to, aby sme ho dokázali poraziť. Práve v tej taktike úskočnosti a úkladov, ktorú on na nás skúša sa mu veľmi darí. A preto ďakujeme Pánu Bohu za každé nebeské zaucho, ktoré dostaneme a ktoré nás dokáže dostať zo stavu všednosti. A ukáže nám, že aj tie najobyčajnejšie veci v našom živote, tie najvšednejšie chvíle a tie staré známe tváre sú tým najcennejším, čo sme od Boha dostali.

Amen.